

И, о ненадѣйна сполука! Искра свѣтнува внезапно въ очитѣ на рыбаля, челото му ся сбрѣчкова и разведря, и устнытѣ му вѣжно ся усмихувать, сълзытѣ му рувать, ето го, отпадналѣ наистинѣ и приблѣднѣлѣ, но съ умѣтѣ си и хубавець както и другъ пѣть..... тури рѣкѣтъ си на челото си, пригледа жилището си, градинѣтъ си, заливѣтъ, пѣтьтъ, домашнитѣ си сѣкровища..... майкѣ си, братіята, женѣтъ си..... и неіѣ като позна, извика като іѣ пристиснѣ въ обятіата си. — Ты ли си Маріе? О благодаріѣ ти, Боже мой! О благодаріѣ ти, Маріе Аркска!

И наистинѣ Марія Аркска му докара и това благополучіе, да си дойде умѣтѣ му на мѣсто!.....

Разбира ся вече безмѣрната радость на злочестѣтъ селянкѣ и на всичкото домородство. Таквызи образи не ся описувать, само ся отгадавать душевно.

ІХХ Внезапность и пакъ паданіе.

И тая радость трая до вечерь-тѣ, а Пузолянката като бѣ сѣднѣла при съруга си до прозорецѣтъ кѣмто заливѣтъ, зела бѣ да вѣрува въ вѣчность-тѣ на блаженството си, когато и двамата трепнѣхѣ стреснѣтъ отъ изгѣрмяваніето на тысящи пушкала и сѣгледахѣ въ заливѣтъ какъ за испѣквахѣ петь, десеть, двадесеть, четырдесеть, петедсеть галеры и други по-голѣмы корабы, на които ся развѣваше Кастилската знамя

Жената приблѣднѣ, като устрѣлена въ сѣрдцето, а рыбаринѣтъ скочи и извика!

— Флотата и войската на Испанскый царь! Свърши ся вече съ Неаполь и съ Неаполитанцытѣ!

И съсъ стремително око измѣряше растояніето, броеше корабитѣ, подскачаше при пушкалнытѣ гѣрмванія, тичаше ту кѣмъ прозорцытѣ, ту кѣмъ вратата, тѣрсяше сабіѣтъ си, и ся бореше, както Іаковъ, срещу невидимѣ вѣдѣ,